

ninger, som skulle gøres om igen ustandseligt, saa det synes mig, at al Fasthed maa forsvinde.

Saa sagde den ærede Ordfører: De Herrer ere Bureaukrater; de beskytte Embedsmændene; de klage over, at der skal indsættes en Mand, som kan gribe ind i Embedsmændenes Myndighed. Nej, det, vi sige, er dette, at vi ikke ville have en ny Embedsmand over de andre til at være en, om jeg saa maa sige, bureaukratisk Despot deroppe med en særlig Myndighed til at tumle med de andre Embedsmænd, som man ellers ikke kender i dansk Lovgivning. Jeg tror, dette er Bureaukrati. Jeg tror, det Forslag, som er stillet fra de Herrer Side, er af langt mere bureaukratisk Karakter end den Opfattelse, vi gøre gældende.

Dernæst skal jeg gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Han beskyldte os for, at vi ved at sætte en Bestemmelse i Spidsen for Loven om, at der skulde forberedes en ny Lovgivning, brød Staven over al tidligere grønlandsk Lovgivning. Dertil maa jeg svare, at det gør vi virkelig ikke. Vi sige derved kun dette, at hvis der skal være nogen Mening i hele den Foranstaltning, maa der dog komme et Resultat ud deraf, som gaar ud paa, at nogen Forandring maa der foretages i den grønlandske Styrelse. Og naar vi sige, der maa foregaa nogen Forandring, altsaa træffes en ny Lovordning, kunne vi netop i meget høj Grad henvise til den højtærede Indenrigsminister. Naar det nemlig hedder, at Loven af 1908 ikke har virket tilfredsstillende, vi maa lave den om, saa maa vi dog fra vor Side have Lov at sige til den højtærede Indenrigsminister og Meningsfæller: Dette siger I, Herre Konge, og ikke vi. Det er dem, der have begyndt med det. Det er dem, der have sagt det ved at forelægge hele dette Lovforslag om en ny Ordning. Naar Ministeriet altsaa kommer og siger, det er nødvendigt at undersøge osv., saa billige vi dette og finde, det kan være rimeligt at foretage en Undersøgelse, men vi ville have Lov til at tale med om, hvilken Myndighed den Mand skal have, som skal foretage denne Undersøgelse.

Og her synes det mig, den højtærede Indenrigsminister var i høj Grad i Uoverensstemmelse med sig selv. Den højtærede Indenrigsminister sagde nemlig: Det kan jo godt være, at det slet ikke bliver nødvendigt at forandre Loven, naar alt dette er færdigt; man kan godt flytte fra det ene Ministerium til det andet uden Lov-

bestemmelse. Ja, det kan man; men man kan ikke skabe det samlede Led, som der her er Tale om at sætte i Spidsen for det grønlandske Styre, uden ny Lovbestemmelse, og alt, hvad Ministerens Tale gik ud paa, var netop dette at føre Beviset for, at der skulde være en Samling paa den grønlandske Styrelse, staa en Mand i Spidsen for den, som havde den egentlige Myndighed. Det er meget muligt, at denne Opfattelse er rigtig; men hvis den skal gennemføres, forekommer det os, det maa ske som Resultat af Undersøgelsen og ikke være Indledningen til den, saaledes at vi uden videre begynde med det. Den højtærede Indenrigsminister kunde naturligvis være gaaet en anden Vej. Han kunde have fremlagt Lovforslag om at ophæve den nuværende Ordning og samle det hele under en øverste Ledelse. Men saafremt han havde forelagt et saadant Lovforslag, tror jeg dog, vi alle i Rigsdagen og i dette Ting vilde være paa det rene med, at saa maatte der som Begrundelse deraf fremlægges en Række Oplysninger om, hvorledes Forholdet var mellem den nuværende administrerende Chef, Handelschefen og de forskellige andre Myndigheder, hvilke Vanskeligheder der havde vist sig der. Der maatte forelægges Bestemmelse om, hvilken Myndighed den nye samlede Mand skulde have, og alt saadant. Et saadant Lovforslag kunde Ministeriet maaske have taget Initiativet til; hvis man havde ønsket det, uden Undersøgelse. Men det, man gør, er, at man foretager denne forunderlige Sammenblanding, idet man siger: Vi skulle sætte en Mand i Spidsen for det hele, og saa skal denne Mand sidde og undersøge, om det er rigtigt, at der sidder en Mand i Spidsen for det hele, og alt andet, der angaar de grønlandske Forhold. Dette synes os en Selvmodsigelse, en urigtig Vej at gaa. Det staar i Modsigelse med den Bebrejdelse, som den højtærede Indenrigsminister retter mod os, at vi skulde ønske at fastslaa straks, at der skulde foregaa en Lovforandring, for han fastslaar det selv meget stærkere end vi.

Den højtærede Minister mente, vi havde beskyldt Flertallet for at stille det saaledes, at den nye Mand skulde omkalfatre alt i Grønlands Styrelse. Det have vi ikke sagt. Vi have blot sagt, at han havde efter Forslaget en ganske ubestemt, ganske ubegrænset Myndighed, saa han kunde gribe ind i stort og smaat og omkalfatre, som han havde Lyst til, og det er denne Myndighed, som det synes os urigtigt paa